

MARTON PÉTER: A MIGRÁCIÓS RELATIVITÁS ELMÉLETE

Megjelent a *Határátkelő* portálon, 2018. június 17-én. Originally published at *Határátkelő* on 17 June 2018. Original URL: <http://hataratkelo.com/berlinbe-minek/>

© Marton Péter, 2018 (also as PM Marton)

A következő koncertre várunk, és az épület előtt cigizünk, én meg éppen azt magyarázom Rékáéknak, mennyire bírom, ha a relativitáselméletről beszélhetek a fizika faktosoknak, akik amúgy is félistennek néznek már a rasztáim miatt – egyik gondolatkísérlet robban bombaként a másik után, a fejükben magától értetődőnek vett törvényszerűségek semmisülnek meg olyan hirtelen és visszavonhatatlanul, ahogyan egy üvegpohár összetörik –, amikor Réka bejelenti, hogy a jövő héten lelép Berlinbe, mert úgy döntött, hogy „nem szül ide gyereket, ennek a bandának”, amiből az erre a bandára vonatkozó részt nem értjük sem magunkra, sem a soron következő fellépőkre;

kérdezzük is rögtön:

de

mármint

hogy

akkor

te

most

majd

így

örökre,

keresgélve a szavakat, ő pedig kikezddhetetlennek tűnő

határozottsággal vágja rá:

forevör;

próbálok valami nyomós érveléssel előállni, hogy miért ne tegye, végül is a posztadoleszcencia tök jó buli, miért ne tarthatna még pár évig vagy évtizedig, hétvégénként együtt lötyögünk, mintha csak a törzsem tagjaival találkoznék össze a megszokott erdei tisztáson, jó ez a testnek is, a léleknek is, de érzem, hogy ez most nem válna be;

bezzeg Oleg, ez a két lábon járó, bepállott bőrkabátba bújtatott, DNS-be kódolt nyers őszinteség gondolkodás nélkül vágja rá, jól láthatóan szánakozva: „Á, hát oda? De minek?”,

mire Anna, aki tudja Olegről, hogy a srác nálánál egy csöppet nacionalistább felfogásban tolja ezt a magyar élet nevű társasjátékot (ex-gimis körben ez nem para), és azt is tudja, hogy Oleg tudja, hogy ő tudja, igyekszik mélyen beletaposni a gázpedálba: „Amiért a berlini falon is átugráltak annak idején, tudod!”, mondja;

de Oleget ez nem hatja meg, „Jaj, de hát azok is minek ugráltak már, erre a nyugatra... azt se tudták, hova”, jelenti ki olyan el- és lenéző mosollyal és maximális magabiztossággal, értve, érteni vélve, amit

mi nem értünk – valahogy így nézhetek a diákjaimra én is, amikor
~~gyikre vagyok~~ még nem állt nekik össze a relativitáselmélet alapja;

és érzem: ahogy Oleg és Anna távolodnak egymástól, úgy
távolodom tőlük én is, mindkettejüktől egyszerre – egy szétfeszülő,
egyenlő oldalú, de növekvő területű háromszöget alkotunk,
pedig egy helyben állunk, és egyelőre még mindig a koncertre
várunk;

pedig úgy fest, Oleggel mindenképpen egy országban maradunk;

pedig fénysebességgel haladunk a tér-idő négydimenziós
szövedékén keresztül mindannyian.

